

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. M.,**

nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2022, č. j. CPR-31706-3/ČJ-2022-930310-V237,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-261615-11/ČJ-2022-000022-ZAM ze dne 10. 8. 2022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 18 měsíců, tak, že nově bylo ve výroku uvedeno, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování cizince Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

možné a počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, se tedy stanoví dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, která bude stanovena postupem dle § 120a odst. 5 téhož zákona. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobce namítá porušení § 3 správního řádu, nebyl dle něj dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si dále neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce uvádí, že není pravdou, že by se v jeho případě jednalo o výkon nelegální práce, neboť je v souladu s výpisem z živnostenského rejstříku ze dne 10. 8. 2022 (výpis z živnostenského registra) držitelem platného podnikatelského oprávnění, které mu bylo uděleno Slovenskou republikou. V místě pobytové kontroly se žalobce nacházel v rámci své podnikatelské činnosti. Zmíněný výpis žalobce v průběhu řízení předložil. Toto živnostenské oprávnění žalobce má od 13. 6. 2022. Současně je držitelem dlouhodobého pobytu vydaného Slovenskou republikou v souladu s Oznámením o udělení pobytu, které taktéž v průběhu řízení předložil. Správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů, jestliže řízení bylo zahájeno dne 10. 8. 2022 a tentýž den bylo i rozhodnuto. V případě žalobce nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění. Na území ČR se žalobce nacházel rovněž z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy nemohl objektivně vycestovat z území schengenského prostoru. V jeho případě nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění. Žalovaný porušil také § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, nepostupoval v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce, nedbal, aby přijaté řešení dopovídalo okolnostem případu. Pro rozhodnutí nebyly splněny podmínky.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 10. 8. 2022 byla v tento den provedena pobytová kontrola se zaměřením na cizince, kteří jsou zaměstnaní na území hl. m. Prahy bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání. V rámci této kontroly byl žalobce kontrolován při výkonu práce stavebního dělníka. Při kontrole žalobce hlídce předložil biometrický doklad Ukrajiny, v pase měl vylepeno polské vízum platné na 180 dní s platností od 9. 12. 2021 do 29. 8. 2022. Poslední vstupní razítko do schengenského prostoru měl vyznačeno ze dne 29. 3. 2022. V době kontroly byl žalobce oblečen do oděvu, který značil výkon práce. Žalobce nepředložil žádný doklad, který by jej opravňoval k výkonu práce.
6. Při výslechu žalobce sdělil, že na Ukrajině žije v domě s rodiči, je ženatý a má dvě děti. Bydlí v Zakarpatské oblasti. Nemá tam žádné konkrétní problémy kromě těch spojených s válkou. Nehrozí mu tam žádné nebezpečí, mučení, trest smrti, nelidské ani ponižující zacházení nebo trest. Má však obavu z návratu do země z důvodu války. V ČR je již poněkolkáté. V jiném státě EU ani nikdy nepracoval. Do ČR přijel naposledy dne 22. 3. 2022 přes Slovensko, cestoval autobusem v ten samý den, kdy překročil hranice schengenského prostoru. Je si vědom toho, že se zde již nachází nelegálně. Přijel zde za prací. Bydlí v X v pronájmu. Práci mu domluvil známý, ten byl také na stavbě kontrolovaný. Poprvé jej známý přivedl na stavbu asi 1. 7. 2022. Od toho data tam vykonával pomocné zednické práce. Pracoval každý den kromě neděle od 7 do 18 hod. Nezná název společnosti ani osobu, pro kterou pracoval. Vše domluvil se zmíněným známým. Majitele domu nezná. Nepodepisoval žádnou pracovní smlouvu. Chtěl pracovat,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

dokud bude v místě práce, na konci zatím domluveni nebyli. Měl dostat 150 Kč za hodinu, takto byl se známým domluven. Dostal již zálohu ve výši 38 000 Kč. Oblečení měl svoje, další vybavení a materiál měl k dispozici na stavbě. Nevlastní živnostenský list ani pracovní povolení. Věděl, že zde nemůže pracovat. Nějaké peníze zde již vydělal. Na Ukrajině žije celá jeho rodina a mají tam rodinný dům. V ČR ani EU nikoho nemá. Vycestovat může, avšak bojí se války. Vycestuje dobrovolně, peníze si za tímto účelem obstará. Má se kam vrátit, ale bojí se války.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
10. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
13. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, a) rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné, b) pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179, nebo c) jde-li o občana Evropské unie.*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

14. Podle § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců *není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a ministerstvo cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 odst. 3).*
15. Podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců *pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz.*
16. Podle § 101 správního řádu *provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže a) je to nezbytné při postupu podle § 41 odst. 6 věty druhé, b) novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta, c) nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon, d) rozhodnutí ve věci bylo zrušeno jiným orgánem veřejné moci podle zvláštního zákona, nebo e) tak stanoví zvláštní zákon.*
17. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
18. Žalobce ve své žalobě uvedl, že není pravdou, že by se v jeho případě jednalo o výkon nelegální práce, neboť je v souladu s výpisem z živnostenského rejstříku ze dne 10. 8. 2022 držitelem platného podnikatelského oprávnění, které mu bylo uděleno Slovenskou republikou. V místě pobytové kontroly se měl nacházet v rámci své podnikatelské činnosti. Zmíněný výpis žalobce měl dle svého tvrzení v průběhu řízení předložit a živnostenské oprávnění má mít od 13. 6. 2022. Současně je držitelem dlouhodobého pobytu vydaného Slovenskou republikou v souladu s Oznámením o udělení pobytu, které taktéž v průběhu řízení měl předložit.
19. Dle správního orgánu I. st. byl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci, žalobce vykonával pomocné zednické práce, tuto činnost vykonával od 1. 7. 2022 do 10. 8. 2022, kdy byl kontrolován policejní hlídkou. Při té bylo zjištěno, že nevlastní oprávnění k pobytu či povolení k zaměstnání. Podle správního orgánu I. st. není sporu o tom, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky závislé práce, k tomu poukázal na definici zaměstnání dle zákona o pobytu cizinců, definici nelegální práce dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále též „zákon o zaměstnanosti“), definici závislé práce dle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2021, č. j. 6 Ads 46/2013. Práci zedníka vykonával žalobce bez oprávnění v rozporu s právním předpisem. Je povinností každého cizince, aby si zajistil oprávnění k pobytu i povolení k zaměstnání, pokud chce na území ČR pracovat. Pokud cizinec tyto povinnosti nedodrží, musí počítat s příslušnými následky.
20. K námitce, že se nejednalo o výkon nelegální práce s odkazem na Slovenskem udělené podnikatelské oprávnění, žalovaný uvedl, že nelegální práce je předmětem posouzení dle Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nikoli dle zákona o pobytu cizinců. O nelegální práci správní orgán I. při posuzování naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců nerozhodoval.

21. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že předmětem posouzení ve věci bylo naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Zároveň je dle soudu zcela zřejmé, že v žalobě nebylo namítáno posouzení nelegální práce ve smyslu dle zákona č. 435/2004 Sb., neboť dle soudu žalobcem namítaným a rozporovaným výkonem nelegální práce neměl žalobce na mysli nelegální práci ve smyslu konkrétního termínu ve smyslu zákona o zaměstnanosti, ale vztahoval jej k příslušné skutkové podstatě dle zákona o pobytu cizinců, dle které je rozhodné, *je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval* (§ 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců). Tento výkon zaměstnání nepochybně předmětem řízení byl a byl také shledán jako důvod pro uložení správního vyhoštění žalobci. V tomto ohledu ostatně sám žalovaný opakovaně ve svém rozhodnutí zmiňuje, že u žalobce bylo zjištěno, že v ČR vykonával pracovní činnost bez příslušného potřebného povolení či oprávnění a rovněž správní orgán I. st. do svého odůvodnění dokonce obsáhl ve svých úvahách odkazy na zákon o zaměstnanosti a zákoník práce.
22. Co se týče posouzení pracovních aktivit žalobce, poukázal v tomto kontextu žalovaný na skutková zjištění v průběhu provedené kontroly a žalobcem uváděná tvrzení při výsledku. Uvedl, že žalobce byl přímo zachycen při výkonu práce stavebního dělníka, nebyl schopen k tomu však doložit žádné oprávnění k výkonu práce. Dále zmínil žalobcova tvrzení, kdy při výsledku mj. sdělil, že na území ČR je již poněkolikáté a i nyní přicestoval za prací. Tu mu zařídil jeho známý, se kterým se dohodl na veškerých podrobnostech výkonu práce – druh činnosti, odměna za práci, pracovní doba apod. Žalobce již obdržel za práci zálohu ve výši 38 000 Kč. K dotazu žalobce sdělil, že si je vědom toho, že pobývá na území ČR neoprávněně a že zde nemůže pracovat. Žalovaný poukázal také na to, že v žádném případě žalobce při výkonu své činnosti zjištěné hlídkou nevystupoval jako osoba samostatně výdělečně činná. Dle žalovaného není pochyb o tom, že se jednalo o zaměstnání ve smyslu § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců., které realizoval bez povolení k zaměstnání, na čemž nic nemění ani předložené živnostenské oprávnění vydané Slovenskem či oznámení o tam povoleném přechodném pobytu. Elementární podmínkou realizace přeshraniční služby je podle žalovaného existence těžiště provozování podnikatelské činnosti v zemi usazení (Slovensko) a dočasné příležitostné plnění zakázky mimo zemi usazení. Žalobce však uvedl, že nikdy v žádném státě EU nepracoval, za prací jezdil výhradně do ČR. Dle žalovaného se ze strany žalobce jednalo o zneužití možnosti volného pohybu v EU.
23. Co se týče naplnění příslušné skutkové podstaty jednáním žalobce, poukazuje rovněž i soud na skutečnosti zjištěné v průběhu řízení, kdy není sporu o tom, že žalobce v době provedení pobytové kontroly vykonával fakticky pracovní činnost na území ČR, konkrétně práce na stavbě, kdy dané je dokumentováno mj. fotografií ve spise zachycující žalobce v oděvu při práci, úředním záznamem s popisem toho, jak byla činnost žalobce zjištěna. Především pak sám žalobce správnímu orgánu I. st. poměrně podrobně sdělil detailní informace ohledně výkonu práce, kdy zmínil například počátek výkonu činnosti, Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

kteřý měl být 1. 7. 2022, další předpokládaný vývoj, jakož i dohodu ohledně odměny za práci, pracovní dobu apod. Sám také opakovaně v rámci výsledku potvrdil, že si byl vědom toho, že na území ČR vykonával bez oprávnění pracovní činnost.

24. Tvrdí-li nyní žalobce, respektive právní zástupce, v žalobě něco jiného a výkon této práce dává do kontextu žalobcova údajného podnikání, pak jsou tato tvrzení v rozporu se sděleními uváděnými dříve správnímu orgánu I. st., neboť tehdy žalobce výkon práce s žádnou svou podnikatelskou aktivitou nijak nespojoval. Pokud tedy v žalobě namítá, že toto propojení zde bylo a že údajně měl výkon práce stavebního dělníka souviset s jeho podnikatelskou aktivitou na Slovensku, pak toto nebylo správním orgánům tvrzeno, tím méně prokázáno. Žalobce naopak mj. při výsledku uvedl, že mu práci domluvil jeho známý, pracoval bez uzavřené smlouvy a výslovně zopakoval, že nevěděl, pro koho byla práce vykonávána. V případě, že by žalobce měl skutečně v ČR provozovat jakékoli aktivity ve spojení s podnikatelskou činností, by nepochybně příslušné informace měl.
25. Žalobce nadto v žalobě poukázal na to, že disponoval živnostenským oprávněním Slovenska a oznámením o povolení k tamnímu pobytu pouze ve zcela obecné rovině bez toho, aby toto jakkoli vztáhl k výkonu jakékoli své vlastní konkrétní podnikatelské činnosti. Přestože v žalobě uvádí, že tyto dokumenty v průběhu řízení předložil, doložil tyto až žalovanému v odvolacím řízení, a to přesto, že zároveň uvedl, že živnostenské oprávnění ze Slovenska má již od 13. 6. 2022, jak plyne i z tohoto dokumentu. V průběhu výsledku, který byl proveden dne 10. 8. 2022 přitom výslovně správnímu orgánu I. st. sdělil, že nevlastní živnostenský list ani pracovní povolení. I kdyby soud připustil, že žalobce měl tímto na mysli, že nevlastní živnostenské oprávnění v ČR, pak pokud měl žalobce v úmyslu zmíněné slovenské dokumenty předložit, nebyl důvod, proč by tak nemohl učinit již v rámci tohoto výsledku, kdy se o nich mohl alespoň zmínit, pokud je považoval za relevantní ve vztahu k jím prováděné zjištěné pracovní činnosti. Takto však žalobce nepostupoval, přestože mu musela být skutečnost, že slovenským oprávněním disponuje, nepochybně ke dni 10. 8. 2022 známa, jestliže měl mít oprávnění od 13. 6. 2022.
26. Žalovaný se k dokumentům doloženým žalobcem v odvolacím řízení vyjádřil, nicméně je neshledal z hlediska posouzení naplnění skutkové podstaty relevantní, neboť žalobce vykonával práci, která nijak nesouvisela s tímto oprávněním. Skutečnost, že žalobce disponoval slovenským živnostenským oprávněním, nebyla sama o sobě dostatečná k tomu, aby jej opravňovala k výkonu pomocných stavebních prací v ČR, tak jak tuto činnost sám popsal při výsledku a jak bylo zjištěno i v rámci pobytové kontroly na stavbě. I pokud by žalobce doložené materiály dříve než v odvolacím řízení předložit nemohl, nemohou tyto naprosto nic změnit na závěru žalovaného, že se v případě žalobce nejednalo o aktivitu související s jeho podnikatelskou činností. Nic ani náznakem nenasvědčovalo tomu, že by měl výkon práce žalobce v ČR jakkoli souviset s jakoukoli jeho podnikatelskou činností v ČR, na Slovensku či v jiném státě. O těchto skutečnostech nic konkrétnějšího neuvedl ani při výsledku a žalovaný proto zcela adekvátně shledal, že z ničeho neplyne, že by žalobce plnil v ČR zakázku na základě podnikatelské aktivity ze Slovenska, kdy Slovensko by bylo v případě, že by žalobce podnikal, stát, kde by byl usazen. V tomto ohledu je relevantní naopak další tvrzení uvedené žalobcem při výsledku, a sice to, že žalobce sám potvrdil, že nikdy neměl pracovat v jiném státě EU kromě ČR. Žalobce při výsledku rovněž uvedl, že věděl, že zde nemůže pracovat. V každém případě tedy žalobce nezmínil nic o spojitosti práce s jakoukoli svou podnikatelskou činností kdekoli, kdy dané nemohou doložit ani samy o sobě jím předložené dokumenty, které

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

navíc dříve vůbec nezmínil, a naopak vyloučil, že by měl živnostenské oprávnění či pracovní povolení.

27. Soud vzhledem k uvedenému proto považuje za nesporné, že žalobce na území ČR vykonával práci stavebního dělníka, při které byl zjištěn pobytovou kontrolou bez patřičného oprávnění, která nijak nesouvisela s tvrzeným podnikatelským oprávněním. Skutkový stav byl zjištěn řádně a ve zcela dopovídajícím a dostatečném rozsahu, všechny podstatné skutečnosti byly zohledněny. Žalobce byl zachycen kontrolou přímo při výkonu práce. Sám při výslechu potvrdil, že zde práci vykonával, současně sám rovněž sdělil řadu upřesňujících informací k jejímu výkonu (pracovní doba, odměna atd.).
28. K námitce, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů, jestliže řízení bylo zahájeno dne 10. 8. 2022 a tentýž den bylo i rozhodnuto, soud uvádí, že tuto námitku důvodnou neshledal. Správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, provedl s žalobcem výslech, zabýval se všemi jeho tvrzeními a opatřil si dostačující podklady pro vydání rozhodnutí. Pochybení správního orgánu soud nenalezl. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal v tentýž den, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, žalobce navíc nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správních orgánů měl v tomto směru na mysli.
29. Žalobce dále namítl, že v jeho případě nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění. Uvedl, že na území ČR se nacházel rovněž z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy nemohl objektivně vycestovat z území schengenského prostoru. V jeho případě nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění. Pro rozhodnutí nebyly splněny podmínky. Ani s touto žalobní námitkou se soud neztotožňuje.
30. Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 10. 8. 2022 uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 18 měsíců. Počátek této doby byl stanoven podle § 118 odst. 1 téhož zákona od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Bylo rovněž konstatováno, že se na žalobce vztahují podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Lhůta na vycestování bude následně stanovena dle § 101 zákona o pobytu cizinců po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování.
31. Žalovaný uvedl, že dle jeho názoru bylo rozhodnutí správního orgánu I. st. vydáno na základě jednoznačných skutkových zjištění. Bylo řádně zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Vytýkané protiprávní jednání bylo dle žalovaného vymezeno zákonným způsobem a správně podřazeno pod příslušnou skutkovou podstatu. Doba správního vyhoštění, respektive zákazu vstupu, byla stanovena adekvátně a přiměřeně, odpovídá praxi v obdobných případech.
32. Žalovaný označil jako zmatečnou část výroku týkající se počátku vymezení počátku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Nebyla konstruována způsobem, který neumožňuje dvojí výklad. Důvodem je fakt, že v zavislosti na změně definice území dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců již nelze počátek zmíněné doby vázat na pozbytí oprávnění k pobytu na území ČR, ale na uplynutí doby k vycestování, které se pojí s územím členských států EU, ke kterému je přijímáno správní vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Žalovaný změnil výrok tak, že počátek doby bude z důvodu nemožnosti vycestování určen od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, která bude stanovena postupem dle § 120 a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Úprava znění výroku však dle žalovaného nemohla nikterak žalobce poškodit.

33. K tomu soud pouze nad rámec uvedeného pro úplnost dodává, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. st. bylo mj. uvedeno, že: „*Lhůta na vycestování bude následně stanovena dle ustanovení § 101 zákona č. 326/1999 Sb. po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování.*“ Je však zřejmé, že se mělo jednat o § 101 správního řádu, nikoli zákona o pobytu cizinců, ostatně i správní orgán v odůvodnění příslušného výroku již zmínil zákon č. 500/2004 Sb. Žalovaný uvedenou část výroku správního orgánu I. st. nahradil výše uvedeným, proto zmíněná vada nemůže nijak zákonnost napadeného rozhodnutí ovlivnit.
34. Správní orgán I. st. poukázal na pobytové možnosti žalobce a skutečnost, že ten vlastní biometrický doklad Ukrajiny a polské vízum s platností do 29. 8. 2022. Žalovaný rovněž shrnul podmínky, za kterých byl žalobce oprávněn pobývat na území EU a dále uvedl, že žalobce měl povolení k přechodnému pobytu na území Slovenska a polské vízum platné do 29. 8. 2022. Počátek posuzovaného období 180 dnů se počítá zpětně od data kontroly, kterým byla sobota 12. 2. 2022, dnem 26. 6. 2022 skončil možný 90denní pobyt, který se odvíjel od data vstupního razítka 29. 3. 2022. Jelikož žalobce na území schengenského prostoru pobýval od 29. 3. 2022 nepřetržitě, nemohlo dojít k legalizaci pobytu na území ČR prostřednictvím povolení ze Slovenska, to by mu po 26. 6. 2022 umožňovalo pouze pobyt na slovenském území. Žalobce od 27. 6. 2022 nedisponoval žádným pobytovým oprávněním v ČR a nebyl zde rovněž oprávněn pracovat ani podnikat. Závěry správního orgánu I. st. jsou správné, žalobce od 1. 7. 2022 do 10. 8. 2022 byl neoprávněně zaměstnán.
35. Délka správního vyhoštění byla správním orgánem I. st. uložena s ohledem na žalobcovo jednání, kdy zde bez povolení pobýval a pracoval. V tomto by i nadále zřejmě pokračoval, pokud by nedbal tato jeho činnost ukončena policejní kontrolou. Délka 18 měsíců byla stanovena na spodní hranici.
36. Soud pochybení správních orgánů ohledně posouzení délky protiprávního jednání ani stanovené délky správního vyhoštění nenalezl a pouze k tomu dodává, že ač žalobce při výsledku sdělil, že na území ČR přicestoval dne 22. 3. 2022 ve stejný den, kdy vstoupil do schengenského prostoru, má v cestovním dokladu otištěno razítko s datem vstupu dne 29. 3. 2022, proto bylo správně vycházeno z pozdějšího data uvedeného na tomto razítku.
37. Soud nenalezl pochybení správních orgánů, ani pokud jde o posouzení možnosti vycestování žalobce. Žalovaný se adekvátně zabýval možnostmi vycestování. Ve svém závěru reflektoval závěry závazného stanoviska o nemožnosti vycestování žalobce. Co se týče žalobcem uváděné nemožnosti vycestovat ze schengenského prostoru z důvodu války na Ukrajině od 24. 2. 2022, správní orgán I. st. zmínil, že zohlednil závěry závazného stanoviska MV ČR ze dne 20. 5. 2022 se závěrem, že vycestování není možné. Na žalobce se vztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že žalobce do ČR přicestoval 29. 3. 2022. Pobytové oprávnění v délce 90 dnů mu uplynulo dne 26. 6. 2022. Poté mohl přesídlit do Polska, kde měl platné vízum až do 29. 8. 2022 či na Slovensko, kde měl povolen přechodný pobyt za účelem podnikání až do 5. 6. 2024. Žalobce naproti tomu od příjezdu do ČR nečinil žádné kroky směřující k legalizaci pobytu a na zdejším území. Přitom tak učinit měl a mohl. Žádost o vízum za účelem strpění pobytu podal až 18. 8. 2022, tedy až po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Vízum mu bylo uděleno s platností do 17. 8. 2023. Dnem 24. 2. 2022 nastaly objektivní důvody znemožňující vycestování. Nejedná se nicméně o skutečnosti, které by mohly změnit náhled na důvodnost posuzování protiprávního jednání žalobce z hlediska § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců.

38. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali rovněž posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce. Správní orgán I. stupně se zaobíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.
39. Správní orgán I. st. uvedl, že poměřoval zájmy žalobce na jeho soukromý a rodinný život s veřejným zájmem na tom, aby se na území ČR nenacházel nelegálně žádný cizinec. Dopady rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života shledal v tomto ohledu jako přiměřené. Poukázal na protokol o výsledku provedený s žalobcem a uvedl, že v rámci výpovědi žalobce sdělil, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, naopak celá jeho rodina se nachází na Ukrajině. Bylo přihlédnuto k závažnosti protiprávního jednání, kdy žalobce od 1. 7. 2022 neoprávněně vykonával práci. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že rozhodnutí je přiměřené i z hlediska posouzení jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Na území ČR nemá žalobce žádné relevantní vazby. S těmito závěry se lze ztotožnit. Žalobce uvedl, že jeho veškeré vazby má na Ukrajině, v ČR toliko vykonával práci bez oprávnění.
40. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

V Praze dne 30. 1. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.